

SEVGİ

Sevgi; henüz dünyaya gelmeden, yaşamla buluştuğumuz an tanıştığımız ilk olumlu duygudur.

Sevgi sahip olduğumuz olumlu değerler içinde ilk sırada gelir. Sevgiye

olan gereksinimimiz azalmaz ya da başka bir duyguyla telafi edilemez.

Yaşla ilişkili olarak sevgi duyduğumuz kişiler, şeyler değişse de sevgi yaşam boyu en temel gereksinimimiz olarak

hayatımızdaki sihirli etkisini sürdürür.

Sevgi her türlü canlının varoluşuna anlam katan en güçlü enerji kaynağıdır.

Sevmek seveni de sevileni de besler.

Sevmek, sevilince öğrenilir...

Soğuk davranışlara maruz kalan çocuklar genellikle mutsuzluk belirtileri gösterirler. Sevgi yetersizliği ile büyüyen çocuk genellikle aşağılık duygusuna sahip olur. Kendine güveni olmaz. Başkalarının yönlendirmesiyle hareket eder. Arkadaşlarının ve çevresindeki kişilerin sevgisini kazanabilmek için suç da olsa her davranışı yapmaya hazırdır. İçedönüklük ve saldırganlık gibi olumsuz davranışlar gösterir.

Çocuğun temel ihtiyaçlarının karşılanması anne ve babasıyla sevgi ve güvene dayanan bir iletişim içinde olması ve zararlı alışkanlıklardan korunması merhamet ve vicdan duygularının hassasiyetini sağlar.

Çocuğun vicdan ve merhamet duygularının gelişmesinde olumsuz durumlar önlenmeye çalışılmalıdır.

Nitekim aile içinde sevgi gören bir çocuk topluma da sevgi verir. Toplumda sevgi insanlar arasında barışı sağlar. İnsanlar birbirlerine sevgi ve saygı duyarsa birbirlerinin hakkını da gözetir. Bu da insanların birbirleriyle uyum içinde yaşamasını sağlar. O toplum gelişir ve ilerler. Diğer toplumlarda daha üstün bir durum kazanır.

Ayrıca sevgi önem vermeyi gerektirir. Biz karşımızdakine önem verirsek, karşımızdaki de bize önem verir.

